

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Pietrzykowski (przewodniczący)

SSN Jan Górowski (sprawozdawca)

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa „Korporacja Przemysłowa Polska” Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

przeciwko D. G.

z udziałem interwenienta ubocznego „E.” Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 23 lutego 2012 r.,

zażalenia interwenienta ubocznego na orzeczenie dotyczące kosztów, zawarte

w wyroku Sądu Okręgowego

z dnia 12 lipca 2011 r.,

- 1. odrzuca zażalenie w części dotyczącej rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji o kosztach postępowania w pierwszej instancji;**
- 2. w pozostałym zakresie zażalenie oddala.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 12 lipca 2011 r. Sąd Okręgowy, po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez pozwanego oraz interwenienta ubocznego, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił w całości wyrok zaoczny Sądu Rejonowego z dnia 21 stycznia 2010 r. i oddalił powództwo oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 3 336,66 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt 1), zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 3159 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego (punkt 2) i oddalił wniosek interwenienta ubocznego po stronie pozwanej o zasądzenie kosztów procesu za obie instancje (punkt 3).

Zażaleniem z dnia 22 sierpnia 2011 r. interwenient uboczny zaskarżył zawarte w wyroku postanowienie o kosztach w części dotyczącej punktu 3 i wniósł o jego zmianę, podnosząc zarzut naruszenia art. 107 w zw. z art. 98 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji, co do kosztów procesu, które nie były przedmiotem rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji (art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c.). W konsekwencji omawiane zażalenie przysługuje każdej stronie niezadowolonej z orzeczenia o kosztach procesu, wydanego „po raz pierwszy” przez sąd drugiej instancji. Zażalenie nie przysługuje zatem na orzeczenie Sądu drugiej instancji w zakresie, w jakim orzeka on o kosztach postępowania pierwszoinstancyjnego. Z tego też względu w tej części zażalenie podlegało odrzuceniu jako niedopuszczalne (art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398²¹ w zw. 370 k.p.c.).

Stosownie do treści art. 107 zd. 3 k.p.c. Sąd może przyznać interwenientowi koszty interwencji od przeciwnika obowiązane do zwrotu kosztów. Jak wyjaśniono w judykaturze treść tego przepisu wskazuje na to, że nie obowiązuje on do zasądzenia kosztów w każdym przypadku, w którym istnieją podstawy do obciążenia kosztami przeciwnika procesowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 listopada 1975 r., OSP 1976, z. 12, poz. 227 oraz z dnia 12 maja 2011 r., III CZ 21/11, niepubl.). W takiej sytuacji zasadne jest odwołanie się przez sąd do ogólniejszych kryteriów w postaci potrzeby rzeczywistej obrony

interesów interwenienta ubocznego w określonych okolicznościach rozpoznawanej sprawy.

Sąd Okręgowy wskazał, że oddalił wniosek interwenienta ubocznego o zasądzenie na jego rzecz kosztów, albowiem jego wkład w rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy był nieznaczny. Trafnie przy tym Sąd zauważył, że zarówno pozwanego, jak i interwenienta ubocznego reprezentował ten sam pełnomocnik, który w imieniu ich obu składał analogiczne pisma procesowe, podnosił tożsame zarzuty, a zatem stanowisko, jakie prezentował interwenient uboczny było *de facto* powieleniem stanowiska pozwanego. Ponadto, jak wynika z przedstawionych przez pełnomocnika interwenienta kosztów (np. podróży do sądu), pokrywały się one z kosztami, które przedstawiał jako poniesione przez pozwanego.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.